

Pseudònim: Hindú

Títol : POSITIU + POSITIU = FILL VIU

Resultat de la prova: *positiu*.

Merda. Estava embarassada.

L'Oriol besant-me el lòbul de l'orella dreta. Les meves mans per a ell i les seves per a mi. Les dues boques respirant un mateix alè: el del desig. Feia prop de vuit mesos que jugàvem a aquell joc. Sí, literalment jugar perquè era el que fèiem: passar-nos-ho bé plegats. Sense lligams, sense estacions, sense presentacions compromeses, ni pis compartit, ni idees compartides... vaja, en definitiva amb el verb compartir exclòs de les regles de la nostra partida. Fabulós? Sí, va ser-ho. Productiu, pedagògic? També. Amor? No, no era amor el que ens uní. Fou la imperiosa necessitat humana de sentir-se acceptat, la por inconfessa de vèncer la soledat i l'atracció lògica i natural, (es a dir sexe), que dos adolescents de divuit i vint anys poden arribar a sentir. La de divuit anys era jo.

Però la conclusió de la jugada es desencaminà cap al desenvolupament creixent del que semblava haver estat una minúscula relliscada. Dues o tres copes de més, l'ambient ebri i festiu d'aquell carnaval incomparable, màscares amunt i avall, la Ruth de Caputxeta vermella, l'Oriol del seductor pirata Jack Sparrow i un impulsiu frenesí, que ens va empènyer a acabar la nit fent l'amor al seu Seat Ibiza blau elèctric de segona mà. L'únic inconvenient fou el descuit matador: no vàrem utilitzar preservatiu. El catorze d'Abril els meus crits ressonaren com altaveus en descobrir la criatura que germinava dins meu. *Perquè!? perquè?! perquè a mi?! Merda i merda!!! Va ser l'únic cop que se'ns havia oblidat, l'únic!! I ves tu per on i m'haig de quedar prenyada. No és just!!!* Però fos o no fos just, hi havia de trobar una solució el més ràpid possible. La meva ment reaccionà d'immediat: avortament? Què potser estava permès avortar? Només en el cas de perill per la mare, el fetus o si ha hagut violació. I si es llençava per les escales donant tombs per perdre'l? I si deia que l'havien violat o forçat? Clar que no colaria perquè la seva família intuïa la història que portava amb l'Oriol. Merda! Què havia de fer?

Vaig aprofitar la mitja hora del trajecte en bus per a meditar. El professor de filosofia i els autors que havia estudiat subratllaven la importància de relaxar la ment per a sentir parlar el cor i veure les situacions des d'un altre perspectiva. Podria semblar metafòric o fins i tot surrealista, però vaig decidir provar-ho, al cap i a la fi no tenia res a perdre, ara que ho tenia tot perdut. Vaig respirar a poc a poc, sentint com arribava l'aire a omplir els pulmons, buidar la ment de tot pensament, relaxar el meu cos... tranquil·la, tranquil·la... respirar, respirar... respirar... silenci... quietud... respirar...respirar... pau... respirar... harmonia... quietud... respirar... silenci... pau...

Vint minuts em vaig trobar en aquell estat fabulós d'inexistència fins que dues dones s'assegueren just al meu davant:

- Saps què li ha passat, oi, a la filla de l'Antònia?- parlà una veu femenina molt melosa què tenia pinta de pertànyer a una dona d'uns cinquanta anys.

- No, no en se res, ja t'he dit que avui és el primer dia que surto de casa després de la passa de la grip.- contestà l'altre amb veu ferma.

- Està embarassada!! Imagina't amb tan sols vint anys... - li explicà escandalitzada.

- Ai pobre noia! Què farà ara? Haurà de deixar la carrera... i què diu el seu xicot? - preguntà amb veu llastimosa.

- Pel que es veu no li ha fet gens de gràcia, però com què és un noi responsable es farà càrrec, clar que pel que he sentit es culpen l'un a l'altre i l'amor entre ells s'està pansint com una pansa...

Vaig baixar a la parada següent. No en tenia gens de ganes d'escoltar aquella conversa. Sentia ràbia dins meu. Molta. Perquè aquelles dues grasses parlaven de l'embaràs com una desgràcia? Amb la de dones que hi ha que no poden tenir fills i s'han d'anar a la Xina a buscar-ne!. No deia tothom que tenir un fill era el millor que et pot passar a la vida? Què potser importa quan? Al cap i a la fi no canviarà massa la situació del nen, néixer amb pares separats o que aquests es separin quan el petit en té set. A no, això no ho voldria pas, deixar al meu fill els caps de setmana a l'Oriol, si és un irresponsable!! Calla... aquests pensaments significaven que volia tenir el nen? O la nena... que em faria més il·lusió...

- Laia! - una veu innocent em despertà de cop. Era la meva veïna Núria, de quatre anys, que em saludava amb la mà i em regalava un somriure esplèndid. Què és maca... De sobte i sense explicació aparent vaig deixar de veure a la Núria i en el seu lloc una nena amb cuetes i cara picarona em llençava un petó amb la mà... s'assemblava tant a mi... el cor em feu un bot alhora que se'm van escapar dues llàgrimes. La visió desaparegué de la mateixa manera que havia aparegut. No pot ser... per uns instants creia haver vist la meua filla: amb el meu somriure, els mateixos cabells, els ulls ametllats...

Qui sóc jo per decidir la vida o la mort d'una criatura? I si fos jo?. Morta abans de néixer? I si la meua mare fa 19 anys decidí que jo sobrava en aquest món i s'hagués desfet de mi? Privar algú del dret a ser... ara no estaria aquí. Viuria la resta de la meua existència amb la consciència tranquil·la? No, ara sabia que no estaria mai tranquil·la fins tenir al nadó entre els meus braços. Ironies del moment, el rellotge biològic feia tic-tac dins meu (potser massa aviat i totalment d'imprevist, ja ho sé).

Decidit. Tindria el bebè. Què no havia menyspreat la covardia sempre? Doncs ara donaria exemple. Jo era prou valenta i madura com per a assumir els errors i les responsabilitats. Mai ningú parlaria amb pena de mi. Ningú diria

"pobre Laia, amb només divuit anys i ja espera un nen". No. Faria que la gent sentís admiració per la manera de portar la situació. Tombaria la truita, canviaria els esquemes i els estereotips. Perquè s'havia d'averkonyir? Per ser dona? Per representar el futur de la humanitat? De què havia de tenir por? Que potser la vida no es basa en un aprenentatge i una evolució? El destí l'havia posat a prova i ella trauria matrícula d'honor, ho tenia clar.

Al cap d'una setmana ho tenia tot planejat. Vaig quedar amb l'Oriol i li vaig fer cinc cèntims de la situació. Se'l veia espantat, li tremolaven les mans... fins i tot em va fer pena. Pobre tio!. No sabia com empassar-se aquell marró. Era divertit però bastant poca-solta i dropo a matar. Jo sabia de sobres que no suportava als nens ni als animals i sovint s'evadia dels problemes amb borratxeres i "porros". No era un bon candidat per educar el fruit que creixia al meu ventre.

- Oriol, m'ho he passat molt bé aquests mesos i no et culpo de res. Hem de ser realistes, tu i jo no tenim futur com a parella. Ara estic embarassada i és un fet que no es pot canviar però com a dona i futura mare t'eximeixo de tota responsabilitat. Se molt bé que per res del món voldries fer de pare del nen. Jo em faré càrrec de la custodia. No vull ofendre't, et comprenc i passo de què tu i jo quedem lligats d'aquesta manera.

Em mirà sorprès. No s'ho esperava. Els músculs del seu rostre es van alleugerir i deixà anar un sospir. Acceptà i em donà la raó.

- Gràcies Oriol. Bé, i espero que entenguis que el què teníem... s'ha acabat. Millor així.- va assentir amb el cap abans de fugir cames agafeu-me.

* * * * *

Deu mesos més tard les dues dones grasses de cinquanta anys mantenien una conversa a l'autobús assegudes l'una al costat de l'altre.

- Ostres Amèlia, per admirar la filla de la Consol, la Laia... saps, no, que ha tingut una nena? Està molt contenta. A sobre va acabar el batxillerat amb unes notes excel·lents i ha aprofitat els últims mesos de l'embaràs i el naixement per a escriure una novel·la. A més a més, està estudiant la carrera a distància, d'això, per internet.

- Sí, ja ho se. És una noia amb recursos i ha après allò més positiu de la situació. Els seus pares estan molt orgullosos de l'enfocament i la filosofia que ha extret la Laia de tot plegat i l'ajuden quan cal. Doncs de moment influència masculina no li mancarà pas amb el seu pare a casa. Fins que no tingui una parella estable... Clar que, creus que cap noi la voldrà amb un fill?

- Casualment li vaig preguntar això a la Laia, ja saps com sóc de cotilla, per posar-la a prova, i em va dir que el home que la mereixi i se l'estimi de debò l'acceptarà amb filla inclosa i va remarcar que ella es farà respectar sempre i només d'aquesta manera, els altres la respectaran.

- I tant! Això si què és una dona! No em trec el barret perquè no en porto, que si no...